

SVATÝ politik

PETR JANŠTA

Mladý člověk a politika? „Co bych tam dělal? Stejně nic nezměním! Politici jsou všichni stejní!“ Podobné hlasy slyšíme z úst mnoha nejen mladých lidí. Mnozí křesťané se uzavírají do svých pokojů, domů a kostelů, kde se cítí jistě a kde jim nehrozí žádná konfrontace s nevěřícím, a přitom tolik po Pravdě lačnicím světě. Zároveň přece víme, že Kristus nás posílá do světa, abychom v něm hlásali Boží slovo. Mladý italský politik Alberto Marvelli (1918–1946) již jako mladík pochopil, že je potřebné žít ve společnosti a posvěcovat ji – a tím se sám posvěcovat.

Foto: Oleg Zhukov - Adobe stock; Public domain

Alberto se narodil ve Ferraře v křesťanské rodině jako šestý z dvanácti sourozenců. V jeho dvanácti letech se rodina přestěhovala do Rimini na pobřeží Jaderského moře. Zde začal navštěvovat salesiánskou oratoř a stal se členem italské Katolické akce, organizace, která sdružuje katolíky-laiky a jež předloni oslavila již 150 let. V roce 1941 byl v Bologni promován na inženýra a několik měsíců pracoval v turínském továrně Fiat. V roce 1943 se vrátil do Rimini a v posledních letech války se ukázala jeho velká láska k bližním. Pomáhal lidem deportovaným do koncentračních táborů, sám některým dopomohl v útěku ze zabezpečených vagónů, organizoval pomoc lidem bez domova, chudým a hladovým (lidé v Rimini neměli na konci války takřka co jíst), sám založil tzv. „mši pro chudé“. Jeho láska k eucharistii

se projevila např. také tím, že po bombardování města spatřil v troskách zříceného chrámu svatostánek s Nejsvětější svátostí. Nedbaje nebezpečí z dalšího bombardování se vrhl do hořících ruin a eucharistii zachránil.

Jeho přítel z mládí dosvědčuje: „Každý den ujel mnoho kilometrů na kole, sháněl něco k jídlu. Leckdy se vrátil domů s chlebníkem prodávěným od střepin granátů, které vybuchovaly kolem.“

Ruku v ruce s touto pomocí se Alberto začal angažovat v místní politice – stal se členem městské rady, po skončení války byl jmenován členem Výboru osvobození, v němž dostal mimo jiné na starost rozdělování bytů pro obyvatele vybombardovaného města. Především se však v politice snažil

prosazovat křesťanské hodnoty, sílu k tomu čerpal hlavně v modlitbě. Jeho životní krédo bylo „být s Ježíšem, papežem a církví“. Biskup mu svěřil vysokoškoláky v diecézi a chudí lidé neustále obléhali dveře jeho úřední místnosti. Nikdy nikoho neposlal pryč. Na konci roku 1946 se měly uskutečnit první komunální volby. Jeden komunista řekl: „I když moje strana ztratí... budu volit tak, aby se stal starostou inženýr Marvelli“. Nestal se jím. Alberto Marvelli zemřel 5. října 1946 při velmi podivné dopravní nehodě, kdy do něj – když jel na kole na volební mítink – zezadu narazilo nákladní auto spojenců. Tento neunavitelný dobrodinec umřel na následky

Zdroje: <https://www.zivotopisysvatych.sk/alberto-marvelli-laik/>, <https://www.catholica.cz/?id=4999>

OTEC BEDŘICH HORÁK

BERÁNEK BOŽÍ

„Hle, Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa,“ říká kněz při mši, když ukazuje lidem proměněnou hostii těsně před sv. přijímáním. „Beránku Boží, který snímáš hříchy světa...“ zpíváme ještě před tím. Proč hovoříme o Ježíši (podle toho, že kněz ukazuje Tělo Kristovo, jistě poznáme, že je řeč o něm) jako o beránkovi, a ne třeba o velbloudovi nebo o lvu (i když i takto je Ježíš v Písmu sv. označen – Zj 5, 5)?

Mešní zvolání, které označuje Ježíše jako beránka, vychází z místa v Písmu svatém, kde stejnou větu (která je liturgií mírně upravená) pronesl Jan Křtitel před zástupem posluchačů a pak ještě jednou (bez dodatku o hříchu) před svými učedníky, kteří se záhy nato stali učedníky Ježíšovými: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa“ (Jan 1, 29; srovnej 1, 36). S vysvětlením, proč Ježíše Křtitel takto označuje, se trochu potýkají i odborníci. Ale nabízejí několik možností: Beránek Boží je ztotožňován s trpícím služebníkem z proroka Izaiáše (kap. 53): „Byl týrán, ale podrobil se a neotevřel svá ústa; jako beránek vedený na porážku a jak ovce, která mlčí před střihači, neotevřel svá ústa... nesl hříchy mnohých a prosil za viníky“ (verše 7.12). Že tuto prorokovu předpověď naplňuje Ježíš, vysvětluje komořímu etiopské královny i jáhen Filip po seslání Ducha Svatého (Sk 8, 26–35).

Ale protože židovské pojetí velikonočního beránka nebylo přímo spojeno s odpuštěním hříchů, uvažují vykladači Písma ještě o další možnosti. V jeruzalémském chrámě se každodenně přinášely oběti – jako obětní zvíře

zde byl přinášen beránek. Byl obecně užíván k oběti pokojné, tak pro ty, které sloužily jako usmíření po hříchu. Může se zde odrážet ještě jedna podobná praxe starozákonního kultu, která se prováděla na den smíření: Velekněz vloží ruce na hlavu kozla a vyzná nad ním všechny hříchy Izraelitů. Pak dá toho kozla připraveným mužem vyhnat do pouště napospas pouštnímu démonu Azazelovi. Kozel na sobě ponese všechny nepravosti Izraelitů do odlehlé země (srovnej Lv 16, 21–22). Potom se přináší v obět za hřích další kozel i býček, jejichž krví předtím pokropil velekněz ve velesvatyni chrámu archu úmluvy. Zde se sice nejedná o beránka, nýbrž o kozla, ale je to podobné zvíře, které sloužilo k obětem, a berani a kozli se často mohli při obětech zaměňovat. List Židům vykládá tento obětní obřad ve vztahu ke Kristu, který tyto starozákonní oběti ukončil. Kristus je brán jednak jako velekněz, který přináší oběti a skrze krev očisťuje od hříchů, ale zároveň je představen jako sama oběť. On „byl jednou podán v obět, aby na sebe vzal hříchy celého množství lidí“ (Žid 9, 28).

Nevíme, kterou z těchto možností měl na mysli Jan Křtitel, když označil Krista jako Beránka Božího. Protože znal dobře Starý zákon, tak mu mohly vytanout na mysli některé z nich. V každém případě pro nás mohou mít platnost všechny, protože víme, že Písmo sv. je ve svých jednotlivých částech vzájemně provázáno a že starozákonní předobrazy se naplnily v Novém zákoně, v osobě Ježíše Krista.

Foto: andrea77, Renáta Sedmáková - Adobe stock